

Vlastimil Sobota:

ODVOLACÍ DŮVODY V PRAKSI.

I.

Abychom mohli pojednati o odvolacích důvodech, dlužno nejprve uvědomiti si, co jest to odvolání.

Zákon nemá bližší definice odvolání, nýbrž pouze stanoví, že »z rozsudku v první stolici vyneseného lze se odvolati« (§ 461 c. ř. s.).

V teorii bývá odvolání označováno jako opravný prostředek a byl vytvořen pojem »předmět odvolání«, jímž prý jsou pouze rozsudky, a to dokonce ani ne rozsudek v celém svém obsahu, nýbrž pouze náleze rozsudečný. Kromě toho ovšem mohou býti předmětem odvolání také ostatní části rozsudečného nálezu, tyto však nikdy samy o sobě, nýbrž pouze tehdy, jsou-li brány v odpor společně s vlastním rozsudečným nálezelem.

Podle našeho názoru jde o vytvoření pojmu zcela nadbytečného a teoreticky ani ne zcela správného. Teorie totiž zde zaměňuje formální náležitosti odvolacího spisu, v § 467 c. ř. s. vypočtené, mezi nimiž jest také »označení rozsudku, z něhož se odvolává« (§ 467 čís. 2 c. ř. s.), s předmětem odvolání.

Odvolání nesměřuje však pouze proti nálezu rozsudečnému, nýbrž i proti ostatním usnesením v rozsudku obsaženým a mohou jím býti dotčena dokonce i usnesení, tímto opravným prostředkem výslovně nenapadená, pokud jsou splněny předpoklady šu 462 odst. II. c. ř. s. Jinými slovy přezkumná činnost odvolacího soudu, podáním odvolání vyvolaná, vztahuje se na celý rozsudek prvního soudu a také řízení jemu předcházející a to dokonce i na takové části řízení, které nebyly výslovně odvoláním vzaty v odpor, pokud odpor proti nim byl podle zákona vyloučen aneb pokud se nestaly nezměnitelnými opomenutím včasné výtky (§ 196 c. ř. s.), rekursu nebo rozhodnutím o podaném rekursu.

Jest tedy odvolání opravným prostředkem, jenž má za účel dosáhnouti změnu nebo zrušení rozsudku a případně také předpokladů, na základě nichž dotččný rozsudek byl vydán.

Z ustanovení § 461 c. ř. s. lze pak pouze vyvoditi, aniž je zapotřebí konstruovati pojem »předmět odvolání«, že při rozhodování o tom, který z opravných prostředků máme použít, jest proti rozsudku přípustno pouze odvolání a nikoliv rekurs. Toto rozlišování jest důležité, neboť, i když nesprávné označení opravného prostředku nemusí míti vždy za následek jeho odmítnutí, musí odvolání míti vždy určité náležitosti, má-li vůbec býti podáním tohoto opravného prostředku vyvolána přezkumná činnost odvolacího soudu.

Chceme-li tedy napadnouti rozsudek, musíme tak učiniti vždy odvoláním; poněvadž pak rozsudek obsahuje vždy usnesení o útratách, jest přípustno podati odvolání i do útratového výroku rozsudečného (§ 55 c. ř. s.), ačkoliv jinak proti usnesení, jímž jest o útratách rozhodováno, jest přípustný pouze rekurs.

V teorii i praksi bývá dále zastáváno, že odvoláním lze napadnouti i jiná rozhodnutí v rozsudku obsažená, pokud se berou v odpor současně s rozhodnutím ve věci hlavní.

Podle našeho názoru lze odvoláním napadnouti pouze výrok do rozsudku pojatý o námitce nepřislůsnosti nebo o sporu zahájeném nebo o právní moci (§ 471 čís. 6 c. ř. s.), kdežto ostatní usnesení do rozsudku pojatá, tedy také o změně žaloby lze napadnouti rekurssem pojatým do odvolání, neboť přípustnost odvolání do podobných usnesení nelze ani z § 55 ani z § 471 c. ř. s. vyčísti.

Jde ovšem spíše o teoretické úvahy, v praksi zajisté i případně nesprávné označení opravného prostředku není jeho účinnosti na újmu.

II.

Nepřihlížíme-li k formálním náležitostem, uvedeným v § 467 c. ř. s., určují obsah odvolání odvolací důvody, jeho rozsah pak odvolací návrhy.

Zákon výslovně blíže nevymezuje ani pojem ani obsah o d v o l a c í c h d ů v o d ů, nýbrž pouze normuje, že odvolací spis musí obsahovati: »Krátké

označení důvodů odporu (odvolacích důvodů)« § 467, čís. 3 c. ř. s. — V »Beantwortung der Fragen« jsou odvolací důvody označeny tautologicky jako důvody napadnutí rozsudku prvního soudu.

V teorii bývá zastáván názor, že není zapotřebí definice odvolacích důvodů, poněvadž význam dotyčného pojmu plyne prý z povahy věci. Výpočet jednotlivých důvodů prý by nebyl ani vhodný, poněvadž by nemohl vyčerpati pestrou rozmanitost, již co do důvodů odvolacích skutečný život vyvolává (Dr. Hora, Odvolání, str. 31 a n.). Týž rozlišuje důvody odvolání v netechnickém slova smyslu (nespokojenost odvolatele s rozsudkem v odpor bráným) a v technickém slova smyslu, odvolatelem vyložené příčiny jeho nespokojenosti s rozsudkem bráným v odpor, jimiž musí vyložit, co považuje za vlastní příčinu vadnosti rozsudku.

Výstižnějšími se však zdají další definice, podle nichž odvolacími důvody jsou výtky (Beschwerden), resp. tvrzení těchto výtek, jež spočívají na nedostacích soudního řízení neb rozhodnutí a takto dovozují jeho nepřipustnost nebo nesprávnost (srovnej Rintelen a Schrutka).

Jak již shora jsme naznačili, tvoří odvolací důvody obsah odvolání, musí tedy vyložit jednotlivé skutečnosti, odchylky od práva formálního nebo materiálního, jimiž bylo způsobeno, že rozhodnutí prvního soudu jest podle názoru odvolatele vadné a odporuje skutečnému stavu věci.

Jenom v tomto rozsahu lze tedy uplatňovati výtky, resp. důvody nespokojenosti odvolatele se soudním rozhodnutím, a jenom takovéto výtky mohou býti právně relevantními odvolacími důvody.

Pro praxi jest definice konečně samozřejmou, pouze přichází v úvahu jak odvolací důvody dlužno označiti, zákon totiž v § 467 čís. 3 pokládá za formální náležitost odvolacího spisu »určité krátké označení důvodu odporu (odvolacích důvodů)«, neboť jinak by mohlo dojít k odmítnutí odvolání a limine.

Zákon neposkytuje v tomto směru sice přímé vodítko, přesto však z ustanovení § 501 c. ř. s. můžeme s jistotou dovozovati, že odvolacím důvodem, pokud nejde o věci nepatrné, mohou býti všechny důvody zmatečnosti v ustanovení § 477 c. ř. s. vypočtené. Srovnáme-li dále znění § 496 čís. 2 a čís. 3 c. ř. s. s ustanovením § 503 čís. 2 až 4 c. ř. s. dospějeme k závěru, že veškeré dovolací důvody jsou současně také důvody odvolacími. Dovolací důvod § 503 čís. 2 c. ř. s. v podstatě se shoduje s předpisem § 496 čís. 2 c. ř. s., ustanovení § 503 č. 4 c. ř. s. koresponduje s ustanovením § 496 čís. 3 c. ř. s., že pak odpor se spisy může býti také odvolacím důvodem, vyplývá již z povahy věci a bývá také v praxi zastáváno.

Ovšem důvody dovolací jsou proti odvolacím důvodům omezené (dovolání může býti žádáno toliko z některého důvodu — § 503 odst. I. c. ř. s.). Mohou býti tedy odvolacími důvody také nesprávné hodnocení provedených důkazů, neboť opakování důkazů jest možné pouze před odvolacím soudem arg. § 488 c. ř. s. a dále odvolací důvod uvedený v § 496 čís. 1 c. ř. s.

Můžeme tedy jako odvolací důvody v označení uváděti: Vadnost a kusost řízení, nesprávné hodnocení provedených důkazů, odpor se spisy a nesprávné právní posouzení; tento odvolací důvod bývá pak zejména v poslední době označován přílehavěji jako dvojí odvolací důvod, a to odvolací důvod nesprávného posouzení po stránce skutkové a po stránce právní.

Jak již shora naznačeno, postrádá-li odvolací spis stručného označení odvolacích důvodů, ovšem pouze v tom případě, když tyto důvody nejsou výslovně ani zřetelným poukazem jednotlivě uvedeny (§ 471 čís. 3 c. ř. s.), nutno odvolací spis odmítnouti již v zasedání neveřejném (§ 474 II c. ř. s.).

Praxe postupuje v tomto případě benevolentněji a rozhoduje, že i když chybí stručné označení odvolacích důvodů, nelze odvolání odmítnouti, pakliže odvolací důvody s dostatečnou zřetelností jsou z celého odvolacího spisu patrný (Sb. nejvyššího soudu čís. 23, 345, obdobně č. 10.332). Dlužno ovšem mít na paměti, že praxe v tomto směru

kolísá, tak požaduje se v rozhodnutí čís. 9.810 stručné a přesné označení a vyložení okolností důvodů (a samozřejmě i návrhů) odvolání opodstatňujících, není-li tomu tak, dlužno odvolání odmítnouti.

Jde ovšem, pokud označení se tkne, o náležitost formální. I když označení neodpovídá zcela obsahu odvolacího spisu, odvolací soud musí přihlížeti k jednotlivým odvolacím důvodům, pokud jsou náležitě provedeny, nemůže však přihlížeti k odvolacím důvodům, které jsou pouze označeny, avšak neprovedeny, s výjimkou odvolacího důvodu nesprávného právního posouzení.

Přihlédněme nyní k jednotlivým odvolacím důvodům:

1. Z důvodů zmatečnosti vyskytují se v praxi nejčastěji odvolací důvody § 477, čís. 4 a čís. 9 c. ř. s.

U prvního odvolacího důvodu dlužno zdůrazniti, že uvedená zmatečnost jest dána jen tehdy, pakliže doručení žaloby proti předpisům §§ 106 I, 107 a 231, odst. I c. ř. s. s k u t e č n ě znemožnilo žalovanému k soudu se dostaviti.

Pouze v případech doručování náhradního § 106 odst. II. c. ř. s. jde o předpisy velící, jejichž porušení má za následek zmatečnost řízení, i když by jinak nebylo žalovanému znemožněno k roku se dostaviti. (Srovnej z četných rozhodnutí Sb. n. s. čís. 9.031, 9.544, 11.618, 9.776.)

Ovšem stalo-li se doručování žaloby proti předpisům §§ 106 I., 107 c. ř. s. a pod., lze vytýkati vadnost řízení a opřítí odvolání o ustanovení § 471 č. 4 c. ř. s., v kterémžto případě může také dojít k zrušení rozsudku podle § 477 c. ř. s. (Srovnej Hora, Odvolání, str. 116, 117.)

2. Zmatečnost podle § 477, č. 9 c. ř. s. jest dána pouze tehdy, jestliže výrok rozsudečný jest nesrozumitelný nebo jest sám se sebou v rozporu aneb jestliže pro rozhodnutí nejsou dány žádné důvody.

Tato zmatečnost není dána, jestliže nález rozsudečný jest sice neúplný, případně i sobě odporuje, jestliže jest možno tuto neúplnost nebo nesrovnalost odstraniti podle § 419 c. ř. s., poněvadž z rozsudečných důvodů jest dostatečně patrný myšlenkový postup soudcův.

3. Odvolací důvod v § 496, čís. 1 c. ř. s. uvedený vyskytuje se poměrně zřídka, v praxi se někdy stává, že první soud nerozhodne vůbec o mezitímním návrhu určovacím (§ 236 c. ř. s.), ačkoliv ho neodmítl, nebo o celém žalobním nároku. Častější bývají však případy, kdy soud opomene rozhodnouti o namítané vzájemné pohledávce, ačkoliv tato jest se žalobním nárokem v právní souvislosti. Tento případ může se však pouze vyskytovat při rozsudecích konečných nebo dílčích, nikoliv však při rozsudecích mezitímních (Sb. nejv. soudu čís. 4244 a 16.521).

V konečném rozsudku dlužno tedy vždy rozhodnouti o namítané vzájemné pohledávce za předpokladů, že kompensace nastala t e p r v e za sporu (srovnej Sb. nejv. soudu č. 14.873) a to i tehdy, dospěl-li soud k názoru, že namítaná vzájemná pohledávka nehodí se k započtení (Sb. nejv. soudu č. 2.362, 3.630, 3.877, 4.530, 9.034 a 16.791).

Uplatňování tohoto odvolacího důvodu může však míti opětne pouze tedy za následek zrušení prvního rozsudku, když nelze sjednati nápravu ani podle § 419 c. ř. s. (prvý soud zabýval se všemi návrhy a učinil potřebná zjištění a pouze opomenul o celém žalobním nároku rozhodnouti) ani podle § 423 c. ř. s.

Sem spadá také případ, kdy první soud odepřel řízení přerušiti, nerozhodl však o přerušeni usnesením, nýbrž zmínil se pouze o tom v důvodech rozsudku, odvolací soud však nemusí v tomto případě řízení zrušiti, nýbrž může sám řízení přerušiti (Sb. nejv. soudu 13.968).

4. Odvolací důvod vadnosti řízení jest dán pouze tehdy, když není sice dána zmatečnost, avšak přesto byly porušeny formální předpisy c. ř. s., jež mohou býti tak důležité, že jich šetření strana se nemůže vzdáti (§ 196, odst. II c. ř. s.). Tu pak k takovému porušení musí odvolací soud přihlížeti, i když nebylo v odvolání uplatňováno.

Jak se shora uvedeného vyplývá, vykládáme z důvodů praktických vadnost v užším slova smyslu, teorie (ku př. Hora-Neumann) subsumuje pod vadnost řízení i případy zmatečnosti.

Náš výklad vadnosti řízení odpovídá spíše znění zákona (srovnej § 496 čís. 2 c. ř. s. a § 503 čís. 2 c. ř. s.) a bývá také v praxi konstantně zastáván. Tak jest dána vada řízení v obeslání strany k roku obsilkou, nevyhovující předpisu § 375, odst. II. c. ř. s. (Sb. n. s. čís. 8928), v připuštění jiných důkazů než strana sama navrhla (čís. 11.316). Zcela jasné rozlišení nalézáme v judikátu čís. 13.218 — věcné vyřízení odvolání podaného ve věci nepatrné z jiných důvodů než šu 501 c. ř. s. nelze pokládati za žádný důvod zmatečnosti, nýbrž jde pouze o vadnost řízení.

Pod uvedený odvolací důvod spadá také výtká, že prvý soud neřídil se náležitě ustanovením § 182 c. ř. s., jež podle našeho názoru platí bez ohledu, zda jde o stranu zastoupenou advokátem či nikoliv, avšak pouze potud, pokud manudukce jest zapotřebí k náležitému zjištění skutkového děje vyčerpávajícího jednotlivé pojmové znaky právního předpisu, pod něž dlužno subsumovati žalobní důvod.

K výkladu § 196 odst. II. c. ř. s. by bylo poznamenati, že zde nejde o případy zmatečnosti, jak někdy bývá v teorii uplatňováno, nýbrž jsou to případy, při nichž nejde pouze o porušení formálního předpisu, nýbrž o vadu, která se týká bezprostředně věcného obsahu procesního řízení.

Prvý soud nesmí ku př. dříve zhodnotiti vliv nedostavení se strany k výsledku podle § 381 c. ř. s., než jest pravoplatně rozhodnuto o návrhu strany na odročení roku (Sb. nejv. soudu čís. 3.054). Nedostavení se strany k výsledku může býti pouze tehdy zhodnoceno podle uvedeného zákonného předpisu, jestliže byl výsledek stran připuštěn v průvodním usnesení a obsilka k výsledku byla straně řádně doručena a obsahovala též předmět výsledku.

5. Dalším obvykle uváděným odvolacím důvodem jest odvolací důvod *kusosti řízení*. Tento splývá s odvolacím důvodem vadnosti řízení, jak již shora naznačeno, tehdy, kdy porušení formálních předpisů nemůže míti samo o sobě za následek zrušení rozsudku, nýbrž pouze tehdy, kdy jest dán předpoklad § 496, čís. 2 c. ř. s.

Pouze kusost řízení jest pak dána tehdy, kdy prvý soud postupoval sice formálně bezvadně, avšak nezjednal si dostatečný podklad pro své rozhodnutí, a to buď proto, že neprovedl všechny důkazy, podle názoru odvolatelova potřebné, ačkoliv jinak skutkový děj v žalobě uvedený subsumoval pod správný předpis právní, aneb podrídil tento skutkový děj pod nesprávný právní předpis a pak nezjistil skutečnosti, jež by byly s hlediska správného právního předpisu rozhodné.

Odvolací důvod kusosti řízení, jak již ze shora uvedeného vyplývá, může souviseti s odvolacím důvodem nesprávného hodnocení provedených důkazů aneb nesprávného právního posouzení.

Teorie vykládá částečně odvolací důvod nesprávného hodnocení provedených důkazů šíře, tak spatřuje nesprávné hodnocení ve zjištění skutečností na základě důkazů, jež k tomu nepostačují, v nepřihlédnutí k určitým důkazům a tím v nezjištění rozhodných skutečností (Neumann, Komentář, str. 1267).

Hora správněji spatřuje tento odvolací důvod v tom směru, že odvolatel se obrací proti tomu, jak prvý soud provedenými důkazy dal působiti na svoje nitro, na meze přesvědčení o pravdivosti či nepravdivosti určité skutečnosti. (Odvolání, str. 81.)

6. Při provádění odvolacího důvodu *nesprávného hodnocení provedených důkazů* snaží se odvolatel zpravidla dovoditi, že prvý soud nepravěm věřil určité skupině svědků, při čemž poukazuje na různé skutečnosti, jež věrohodnosti svědků odporují, aneb vytýká prvému soudu, že nepřipustil další svědky, jimiž nevěrohodnost slyšených svědků by byla prokázána a že takto řízení zůstalo kusým.

V této souvislosti bude snad vhodné, vypořádati se s názorem v odvolacích sděleních nezřídka zastávaným, že každé napadení hodnocení důkazů jest bezdůvodným brojením proti řádně nabytému a odůvodněnému přesvědčení prvního soudu, při čemž bývá poukazováno také na znění § 272 c. ř. s.

Názor tento není správný.

»Odvolací soud nesmí spokojiti se s oceněním prvního soudu, nýbrž podrobiti dotyčné ocenění svému vlastnímu pečlivému přezkumu a hodnocení, poněvadž otázka, zda má býti některé tvrzení, jež první soud pokládal za dokázané či nedokázané, pokládáno i odvolacím soudem za pravdivé či nepravdivé, stalo se následkem odvolání sporným bodem, jenž musí býti zkoumán« (Sb. nejv. soudu č. 16.372).

Ovšem vzhledem k zásadě § 272 c. ř. s. bude dlužno odvolání věnovati při provádění odvolacího důvodu nesprávného hodnocení provedených důkazů největší pozornost. Tak lze zejména uplatňovati, že rozhodovací důvody prvního soudu odporují předpisu § 417 c. ř. s., že totiž první soud náležitě neodůvodnil, z jakých důvodů má určité skutečnosti za zjištěné, a zejména opomenul se vypořádati s důkazy sobě odporujícími a vysvětliti, proč soud uvěřil pouze jedné ze skupin slyšených svědků.

Nepostačí tedy paušální tvrzení, že jde o svědka zaujatého, že mu nemělo býtí věřeno a že výsledkem stran by mohla býtí nevěrohodnost svědkova prokázána. Zejména v posledním směru přehlížejí odvolatelé předpis § 371, odst. II c. ř. s., podle něhož důkaz výsledkem stran jest subsidiární povahy a může býtí pouze tehdy připuštěn, pakliže ostatními průvodními prostředky nebyl důkaz podán.

Jenom tehdy, když uplatňovaný odvolací důvod nesprávného hodnocení provedených důkazů jest řádně proveden, lze odvolacímu soudu buď rozsudek zrušiti z důvodu § 496, čís. 2 c. ř. s., aneb důkazy opakovati, jinak jest vázán zjištěním prvního soudu podle § 498, odst. I c. ř. s., nemůže se zpravidla zabývati ani odvolacím důvodem kusosti řízení a může pak přezkoumati napadený rozsudek pouze s hlediska nesprávného právního posouzení.

V této souvislosti dlužno upozorniti, že odvolací soud může přezkoumati hodnocení provedených důkazů pouze k návrhu, tento návrh nemusí však býtí obsažen pouze v odvolání. Není zajisté vyloučeno, že hodnocení provedených důkazů neodpovídá nejen názoru odvolatelovu, nýbrž i jeho odporce.

Tento sice nemůže napadnouti rozsudek, neboť jím nebyl postižen, může však uplatňovati v odvolacím sdělení, že důkazy byly nesprávně hodnoceny a takto dosáhnouti, aby odvolací soud, když by odvolací důvod nesprávného ocenění provedených důkazů shledal neodůvodněným, přezkoumal hodnocení prvního soudu s hlediska, uplatňovaného v odvolacím sdělení.

Totéž platí i ohledně nesprávného posouzení věci po stránce skutkové.

7. Odvolací důvod rozporu se spisy má v odvolacím řízení užší rozsah než v řízení dovolacím. Kdežto v dovolacím řízení bývá pod rozpor se spisy subsumována i skutečnost, že odvolací soud nepřezkoumal usnesení rozsudku prvního soudu předcházející, ač k tomu byl podle § 462, odst. II c. ř. s. povinen (srovnej Sb. nejv. soudu č. 13.994), jde o rozpor se spisy v odvolacím řízení pouze tehdy, když rozsudku prvního soudu jsou polo-

ženy za základ skutečnosti, jež buď nejsou ve spisech, aneb když prvý soud zjistil určitou skutečnost jinak, než byla ve spisech uvedena aneb rozhodné skutečnosti, ač byly ve spisech uvedeny, nezjišťoval (srovn. Sb. nejv. soudu č. 5499). Ve všech případech jest však dán tento odvolací důvod pouze tehdy, když pochybení prvního soudu mělo skutečný vliv na jeho rozhodnutí.

8. Odvolací důvod *nesprávného právního posouzení* bývá obyčejně v praxi definován tímto způsobem: tento odvolací důvod jest dán, pakliže prvý soud vyvodil z provedených zjištění nesprávné závěry aneb správné závěry podřadil pod nesprávný právní předpis aneb učinil tak pod správný právní předpis, avšak tento právní předpis nesprávně vyložil.

Jak již shora naznačeno, první výtka zakládá spíše odvolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce skutkové. Tento odvolací důvod jest pak dán tehdy, když prvý soud správně jednotlivé důkazy hodnotil a na základě nich vzal též správně jednotlivé skutečnosti za zjištěné, avšak přesto nesprávným myšlenkovým pochodem sestavil skutkový děj, provedeným důkazů neodpovídající, byť i s nimi nebyl v rozporu.

Nejobvyklejším případem bývá, že nalézací soud zjistil, resp. jak se často užívá »vzal za prokázáno« z provedených důkazů jen určité skutečnosti, nikoliv všechny skutečnosti.

Rozdíl pak mezi tímto odvolacím důvodem a důvodem odporu se spisy jest ten, že dotyčné zjištění jest sice kusé, avšak není přesto v rozporu ani s provedenými důkazy, ani s důkazy, k nimž prvý soud nepřihlížel. Čili, při odvolacím důvodu rozporu se spisy jde o nesprávnou činnost reprodukující, při odvolacím důvodu nesprávného posouzení po stránce skutkové o nesprávnou činnost usuzující.

Odvolací důvod nesprávného právního posouzení pak jest dán ve dvou případech. Buď nalézací soud, ačkoliv vzal celý skutkový děj pro rozhodnutí potřebný za zjištěný, přece subsumoval jej pod nesprávný právní předpis (na př. domníval se, že jde o půjčku, ačkoliv šlo o zápůjčku), nebo nalézací soud nesprávně podřídil žalobní tvrzení pod jiný právní předpis tomuto tvrzení neodpovídající a pak nepoužil náležitě ustanovení § 182 c. ř. s. a nezjišťoval veškeré skutečnosti s hlediska správného zákonného předpisu potřebné.

V závěru sluší zdůrazniti, že pouze v posledních dvou případech není zapotřebí odvolací důvod nesprávného právního posouzení prováděti. Není-li proveden odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci po stránce skutkové, nemůže v tomto směru odvolací soud napadené rozhodnutí přezkoumati (srovn. Sb. n. s. čís. 11.478).

Ad 1 až 8. Shrneme-li tedy, jest v odvolání *zapotřebí, aby shora uvedené důvody byly skutečně provedeny, kromě odvolacího důvodu nesprávného posouzení po stránce právní, nesprávné však označení aneb provedení odvolacích důvodů nesprávně označených není přezkoumací činnosti odvolacího soudu nikterak na závadu.*

Ovšem k provedení odvolání po stránce formální bezvadného a jež by také po stránce materiální vyvolalo a usnadňovalo činnost odvolacího soudu, jest žádoucí jak stručné označení odvolacích důvodů, tak také jejich rozlišení a obsažného provedení. Provádění odvolacích důvodů společně, poněvadž spolu souvisí, jest správné pouze tehdy, když skutečně jeden z druhého, jak shora naznačeno, vyplývá, avšak i tehdy z důvodu přehlednosti jest vhodnější prováděti každý z odvolacích důvodů zvláště a při tom poukázati na jejich vzájemnou souvislost.